

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ 'ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκληραίουστῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰανουαρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 4

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 17)

Ἡ διαγωγή αὐτῆ μ' ἐκείραξεν. Ἡ θελε νάπορρίψῃ τὴν πρότασίν μου; Δικαιώματ' οὐκ ἔχει δὲν εἶχα κανένα σποτὸν νά τον ἀναγκάσω νά με δεχθῆ εἰς τὸ πλοῖόν του διὰ τῆς βίας! Ἄς με ἤκουε καὶ ἄς μου ἐλεγεν « ὄχι » ἔστω... Ἀλλὰ τὸ νά μὴ θέλῃ νά με ἀκούσῃ, ὦ, αὐτὸ δὲν το ἐννοοῦσα καθόλου. Καὶ ἐπέμεινα...

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ Ἀλβράνου ἦλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ πλοίαρχου. Ὁ Λάν Γκὺ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νάπομακρυνθῆ εὐσχημότερον, καὶ νεύσας εἰς τὸν ἀξιωματικὸν νά τον ἀκολουθήσῃ, ἐπροχώρησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη, κάμφας τὴν γωνίαν ἐνὸς βράχου.

— Ἀσχημα τὰ πράγματα! ἐσυλλογίσθη. Ἀλλ' ἀδιάφορον! ἐγὼ θά ἐπιμείνω. Ἀβρίον τὸ πρῶτ' θάνέλθω εἰς τὸν Ἀλβράνον καὶ τότε, θέλει δὲν θέλει, θά με δεχθῆ, θά με ἀκούσῃ καὶ θά μου πῇ ἓνα ναί, ἢ ἓνα ὄχι!

Ἐξ ἄλλου ἤλπιε νά τον συναντήσῃ καὶ τὸ βράδυ, τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἄτικινς, ὅπου κατὰ τὸ σῆμα ἐγευμάτιζαν καὶ ἐπρογευμάτιζαν οἱ ναυτικοί.

Ἡ ἔλπίς μου διεψεύσθη! Μεθ' ὅλας τὰς προετοιμασίας τοῦ ξενοδόχου μου, κανεῖς, οὔτε πλοίαρχος, οὔτε ὑποπλοίαρχος, οὔτε ἄλλος τις ἐκ τοῦ πλοίου, δὲν ἐτίμησε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸ ξενοδοχεῖον. Καὶ ἐκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν σγεδὸν μόνος, ὅπως πάντοτε, δίδει τὸν χειμῶνα οἱ πελά-

ται τοῦ φίλου μου Ἄτικινς ἦσαν ὀλίγοι.

Μετὰ τὸ γεῦμα, περὶ τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν, ἐξῆλθα νά περιπατήσω ὀλίγον εἰς τὸν λιμένα. Ἡ ἀκτὴ ἦτο ἔρημος. Τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου ἔρριπτον ὀλίγον φῶς. Ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ Ἀλβράνου οὐδεὶς ἦτο ἔξω. Αἱ λέμβοι εἶχον ἐπιστρέφῃ πρὸ πολλοῦ.

Ὁμοίως πραγματικῶς πρὸς στρατῶνα τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, ὅπου οἱ ναῦται ἀπεσύροντο εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐμείνα ἔξω μέχρι τῆς ἐνάτης, πηγαινοερχόμενος ἀπέναντι τοῦ Ἀλ-

βράνου. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ὄγκος τοῦ πλοίου ἐσκοτίσθη καὶ τὰ ἥρεμα θάλασσα τοῦ ὄρμου δὲν ἀντανέκλων παρὰ ἐν μόνον φῶς, τὸν φανὸν τῆς πρώρας, ἀνηρημένον ἀπὸ τὸ σχοινίον τοῦ τρέγκου. Ἐπέστρεψα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ὅπου εὐρον τὸν Φενιμόρον Ἄτικινς καπνίζοντα τὴν πίπταν του παρὰ τὴν θύραν.

— Ἄτικινς, τῷ εἶπα, φαίνεται ὅτι ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ δὲν συγχάζει εἰς τὸ Ξενοδοχεῖόν σου.

— Ἐρχεται καμμίαν φορὰν τὴν Κυριακὴν, ἀλλὰ σήμερα εἶνε Σάββατον, κύριε Ζώρλιγκ.

— Τοῦ ἐκάματα λόγον....;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος μου μετὸν πρόφανοῦς ἀμχανίας.

— Τοῦ εἶπατε ὅτι ἓνας ἀνθρώπος γνωστὸς σας ἐπιθυμεῖ νάπέλθῃ ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνην, ἐπιβιβάζόμενος ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνου;

— Ναί...

— Καὶ τί σας ἀπήντησεν;

— Ὅχι, ὅτι ἐπιθυμοῦσαμεν, κύριε Ζώρλιγκ!

— Ὡστε ἀρνεῖται;

— Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ...

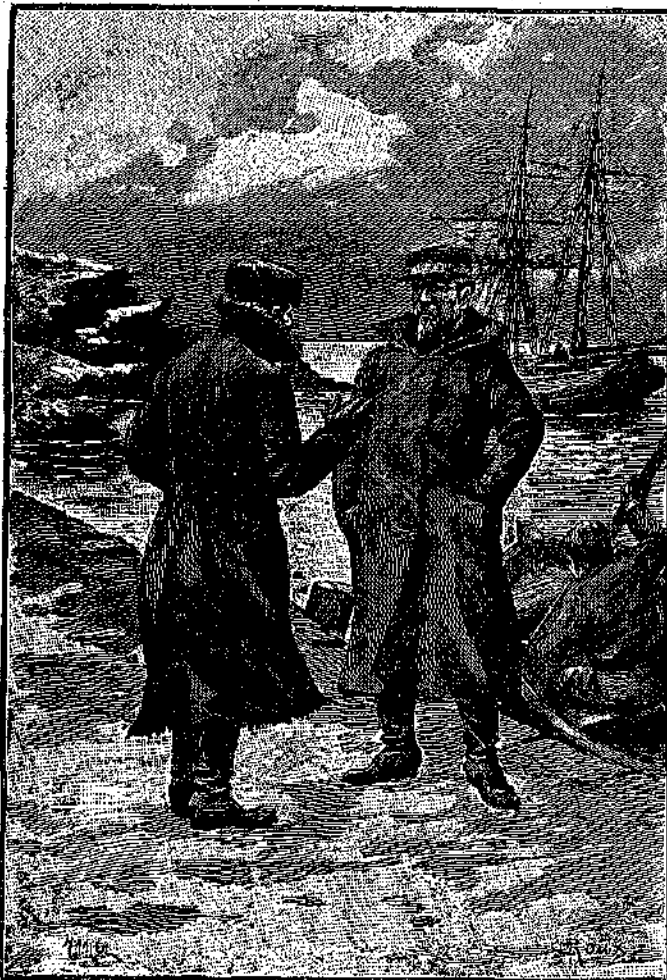
Ἀκούσατε καὶ κρίνατε: « Ἄτικινς, μοῦ εἶπεν, ἡ γολέττα μου δὲν εἶνε διὰ νά δέχεται ἐπιβάτας ποτὲ ἕως τῶρα δὲν ἐπῆρα, καὶ οὔτε λογαριάζω νά πάρω ποτὲ! »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΛΑΝ ΓΚΥ

Τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα πολὺ ἀσχημα. Ἐπανειλημμένως ὠνειρεύθη... ὅτι ὄνειρεύομαι! Ἀλλὰ, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Ἐδγαρ Πόε, ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς, — μόλις εἰς τὸν ὕπνον σου νομίσῃς ὅτι ὄνειρεύεσαι, ἐξυπνᾷς ἀμέσως.

Ἐξυπνήσα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ πάντοτε θυμωμένος κατὰ τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκὺ. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς διήλθα ἀγρυ-

— Τότε λοιπὸν, μόνον ἀπὸ σᾶς ἐπαρτά: νά με δεχθῆτε ἢ ὄχι. »
(Σελ. 26, στήλ. 6'.)

πνος, μυρία όσα διαλογιζόμενος. Με κατεΐχεν ίσχυρως ή ιδέα νάναχωρήσω διά του Άλθράνου, και τό άπρόοπτον έμπέδιον, τό όποϊόν έπαρουσιάστη. — ή άρνησις του πλοίαρχου, — έξήπτε έτι περισσότερο τον πόθον μου, ή, άν θέλατε, τό πεσμα μου.

Έξήλθα περι την όγδόην ώραν. Καιρός άθλιος, άνεμος ίσχυρως και χιονόνερον. Είς την παραλίαν φυγή ήθελε άνθρωπος, ούτε λέμβος. Άδύνατον ήτο νά νέλθω εις τον Άλθρανον, και τολμηρόν νά υποθέσω ότι θα έξήρχετο με τοιοϋτον καιρόν ο πλοίαρχος Λάν Γκϋ...

Έν τούτοις έπέστρεψα εις τό Ξενοδοχείον, και τοποθετηθείς πρό του παραθύρου, έπεριμένα εκεί νευρικός, άνήσυχος, έν εξάσει, ή όποια ηΰξανεν όλονέν.

Παρήλθον ούτω δύο ώραι. Και όπως συμβαίνει συχνά, ένεκα της άσταθειας του κεργαιλανικου κλίματος, ή όργη του άνέμου εκόπασε πρό της ιδιικής μου.

Περί την ένδεκάτην ή θέλλα έκαυσεν. Ήνοιξα τό παράθυρόν μου.

Την στιγμήν εκείνην έρρίφη εκ του Άλθράνου μία λέμβος. Άνθρωπός τις εισήλθε και εκάθησε παρά τό πηδάλιον, ένφ εις ναύτης με ζεύγος κωπών, ηρχισε νά κωπηλατή. Μετ' όλιγον ή λέμβος προσωρμίσθη και ο άνθρωπος άπεβιάσθη.

Ήτο ο πλοίαρχος Λάν Γκϋ.

Έντός όλιγων δευτερολέπτων εξήλθα και εϋρέθην αντιμετώπος του πλοίαρχου, μολονότι και πάλιν έδειξε μεγάλην προθυμίαν νά μ' άποφύγη.

— Κύριε, τί είπα ξηρώς και ψυχρώς.

Ο πλοίαρχος Λάν Γκϋ με προσέβλεψεν. "Ω, πόσην έντύπωσιν μου έκαμεν ή μελαγχολική έκφρασις των μαϋρων του οφθαλμών! Κατόπι, με βαθειαν φωνήν, με ήρώτησεν :

— Είθε ξένος ;

— Μάλιστα, έδώ είμαι ξένος, απήντησα.

— Άγγλος ;

— Όχι, Άμερικανός.

Μ' έχαιρέτισε τυπικός. Άνταπέδωκα τον χαιρετισμόν.

— Άν δεν σφάλλω, υπέλαβα, ο κύριος "Ατικς, ο ξενοδόχος, σάς έκαμε μίαν πρότασιν εκ μερους μου. Νομίζω, κύριε, ότι μία τοιαύτη πρότασις έπρεπε νά τόχη καλλιτέρας υποδοχής εκ μερους του.

— Ποία πρότασις ; Νά επιβιασθώτε εις τον Άλθρανον ; με διέκοψεν έρωτήσας ο πλοίαρχος Λάν Γκϋ.

— Άκριβώς.

— Αποϋμαι πολύ, κύριε, διότι δεν δύναμαι νά δεχθώ τοιαύτην πρότασιν.

— Και διατί, σάς παρακαλώ ;

— Διότι δεν συνειθίζω νά δέχομαι έ-

πιβάτας εις τό πλοϊόν μου—πρώτον και κύριον.

— Και δεύτερον ;

— Δεύτερον, διότι τό δρομολόγιον του Άλθρανον δεν είνε ποτέ προδιαγεγραμμένο. Άναχωρεί έξαφνα δι' ένα λιμένα, και πηγαινει εις ένα άλλον, άν αυτό με συμφέρη. Έπειτα, κύριε μου, έγω δεν διατελώ εις την ύπηρεσίαν κανενός εφορκιστου. Η γολέτα μου άνήκει κατά μέγα μέρος και κανείς δεν μ' άναγκάζει νά δέχομαι επιβάτας.

— Τότε λοιπόν, μόνον από σας έξαρτάται νά με δεχθώτε ή όχι.

— Βεβαίως. Άλλά, πρόσ μεγάλην μου λύπην, δεν είμπορώ παρά νά σας άρνηθώ.

— Ίσως θα μεταβάλτε γνώμην, κύριε πλοίαρχε, άμα μάθετε ότι όλιγον μ' ενδιαφέρει τό δρομολόγιον της γολέτας σας. Βεβαίως δεν είνε παράλογον νά υποθέσω ότι κάπου θα υπάγη. Δεν είνε έτσι ;

— Κάπου, βέβαια ! απήντησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκϋ.

Και εκύτταξε διά μακρού και έστατικού βλέμματος πρόσ τον νότιον όρίζοντα. Τί έσήμαιεν άρά γε τό παράδοξον τουτο βλέμμα ;

— Λοιπόν, κύριε, υπέλαβα, τό ποϋ θα υπάγω, μου είνε σχεδόν άδιάφορον. Τό μόνον που επιθυμώ τώρα, είνε νά πέλω από την Κεργαιλάνην με πρώτην ευκαιρίαν.

Ο Λάν Γκϋ δεν απήντησε τίποτε, και απέμεινε σκεπτικός, ως νά μή με ήκουε πλέον, ως νά μή ειχεν άνθρωπον ένώπιόν του.

— Θα μου κάμετε την τιμήν νά με ακούσετε ; ήρώτησα ζωηρώς.

— Ευχαριστως, απήντησεν ο πλοίαρχος συννερχόμενος.

— Νομίζω ότι, άν δεν συμβή τίποτε έκτακτον, άν έν τφ μεταξύ δεν μεταβληθή τό δρομολόγιόν σας, έχετε σκοπόν νάναχωρήσετε από τό Κρίστικας-Άρδουρ κατ' ευθειαν διά την νήσον Τρίσταν-Δακούαν.

— Ίσως διά την Τρίσταν-Δακούαν... Ίσως διά τό Άκρωτήριο... Ίσως διά την Φακλάνδην... ή και δι' άλλου.

— Λοιπόν κ' έγω, πλοίαρχε Λάν Γκϋ, ακριβώς άλλοσθ θέλω νά υπάγω, απήντησα ειρωνικώς, μετά βίας συγκρατών την όργην μου.

Τότε ο τρόπος του πλοίαρχου Λάν Γκϋ μετεβλήθη διαμιάς. Η φωνή του έγινε πλέον ξηρά, πλέον τραχεύα. Και με όλίγας άλλα σαφείς λέξεις, μου έδωσε νά έννοήσω, ότι πάσα αντίρρησις ήτο ματαία, ότι ή συνδιάλεξις μας ειχε παραταθῆ ύπερ τό δέον, ότι αι υποθέσεις του τον εκάλουν έσπευσμένως εις τό Λίμαναρχεϊον, ότι τελοσπάντων είπαμεν,

και μάλιστα με τό παραπάνω, ό,τι είχαμεν νά είπωμεν μεταξύ μας.

Έξέτεινα την χείρα διά νά τον κρατήσω φεύγοντα, —και ούτως ή συνουμία μας εκινδύνευε νά τελειωθῆ πολύ χειρότερα άφ' ό,τι ηρχισεν, — όταν ο παράδοξος αυτός άνθρωπος εστράφη πρόσ έμε και με γλυκύν τρόπον μου ώμίλησεν ως εξής :

— Αποϋμαι ειλικρινώς, κύριε Ζώρλιγκ, διότι δεν είμαι εις θέσιν νά σας ευχαριστήσω, άφ' όυ μάλιστα είσθε και Άμερικανός... Άλλά με όλην μου την καλήν διάθεσιν, δεν ήμπορώ νά κάμω διαφορετικά. Κατά τό διάστημα του ταξειδίου, πιθανόν νά συμβή τό τάδε ή τάδε άπρόοπτον, τό όποϊόν νά μου καταστήσῃ έξαφνα όκληράν την επί του Άλθράνου παρουσίαν ενός ξένου... έστω και τόσο εύκόλου, όσον είσθε υμείς. Ούτω θα εκινδύνευα νά μή έπωφεληθώ της ευκαιρίας, την όποιαν καθημερινώς ζητώ.

Τί άπρόοπτον ήμπορούσε νά συμβή κατά τό διάστημα του ταξειδίου; Δεν έννοούσα τίποτε !

— Σας είπα και σας έπαναλαμβάνω, πλοίαρχε, απήντησα, ότι ναι μέν επιθυμώ νά έπιστρέψω εις τό Κοννεκτικουτον της Άμερικής, αλλά δεν θα μ' έμελε διόλου άν έπέστρεφα έστω και μετά τρεις ή μετά έξ μήνας, διά τουτο του δρόμου ή δι' εκείνου, και θά μου ήτο έπίσης άδιάφορον άν ή γολέτα σας έπρόκειτο νά προχωρήσῃ έστω και μέχρι των άνταρκτικων θαλασσων.

— Των άνταρκτικων θαλασσων είκατε ; άνέκραξεν ο πλοίαρχος ζωηρώς, αρπάζων την χείρά μου και ατενίζων με, ως άν ήθελε νά μειςδύσῃ με τό βλέμμα του εις τά μύκια της ψυχής μου. — Διατί αναφέρατε τάς άνταρκτικας θαλάσσας ; με ήρώτησε πάλιν με τρέμουσαν φωνήν.

— Άπλοϋστάτα όπως θάνεφερα και τάς άρκτικας... τον βορειον πόλον, όπως και τον νότιον...

Ο πλοίαρχος Λάν Γκϋ δεν απήντησε... Μοι έφάνη ότι έν δάκρυ άνέβλυσεν από τους οφθαλμούς του. Και κατόπι, ως άν μετέβαινεν επίτηδες εις άλλο θέμα, διά νάποδιώξῃ κάποιαν λυπηράν άνάμνησιν, την όποιαν ίσως τφ έπροκάλεσεν ή απάντησίς μου.

— Ο νότιος πόλος, είπε ποίος θα έρριψοκινδύνευε νά προχωρήσῃ ως εκεί κάτω !

— Ω, θα ήτο δύσκολον νά φθάσῃ κανείς, και μάλιστα άνωφελής, απήντησα. Έν τούτοις υπάρχουν χαρακτηρες ριψοκίνδυνου, οι όποιοι αναλαμβάνουν τοιαύτας έπιχειρήσεις.

[Ήπειτα συνέχισα]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

1898

ΤΑ ΑΡΝΑΚΙΑ

Τώρα που έφυγαν τάνδονια με τα μαυρα χελιδόνια, όταν τα βλέπω όλα τάρνακια νάρχονται 'στά λιβαδάκια από τό βουνό τρεχάτα, — όταν τα βλέπω έτοι χιονάτα με την όσπρη τους φλοκάτα, λέω πως τάχει φορτωμένα ο Χειμώνας ένα-ένα, νά μας φέρουνε τὰ χιόνια...

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΟΥ, ΙΑΝ ΠΡΩΙΑΝ, ΠΡΟ ΟΛΙΓΩΝ ΑΚΟΜΗ ΗΜΕΡΩΝ, ΕΞΥΠΝΗΣΑ, ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΑΣ ΤΟ ΚΑΡΑΘΥΡΟΝ ΜΟΥ, ΕΥΡΕΘΗΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΛΕΥΚΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑΝ... ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΕΙΧΕ ΧΙΟΝΙΣΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΣ ΟΛΗ, ΑΙ ΣΤΕΓΑΙ, ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ, ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ, ΟΙ ΛΟΦΟΙ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΗΨΑΝ ΣΚΕΠΑΜΕΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΛΕΥΚΟΝ ΠΕΠΛΟΝ ΤΗΣ «ΝΥΜΦΗΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

27

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΧΡΩΜΑ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΟΥ, ΙΑΝ ΠΡΩΙΑΝ, ΠΡΟ ΟΛΙΓΩΝ ΑΚΟΜΗ ΗΜΕΡΩΝ, ΕΞΥΠΝΗΣΑ, ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΑΣ ΤΟ ΚΑΡΑΘΥΡΟΝ ΜΟΥ, ΕΥΡΕΘΗΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΛΕΥΚΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑΝ...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

27

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΟΥ, ΙΑΝ ΠΡΩΙΑΝ, ΠΡΟ ΟΛΙΓΩΝ ΑΚΟΜΗ ΗΜΕΡΩΝ, ΕΞΥΠΝΗΣΑ, ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΑΣ ΤΟ ΚΑΡΑΘΥΡΟΝ ΜΟΥ, ΕΥΡΕΘΗΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΛΕΥΚΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑΝ...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ, ΠΑΝΤΟΥ, ΟΤΙ ΩΡΑΙΟΝ ΚΑΙ ΥΨΗΛΟΝ, ΜΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΩΣ ΛΕΥΚΟΝ. ΛΕΥΚΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΑΦΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ. ΛΕΥΚΟΝ ΕΙΝΕ ΤΟ ΓΑΛΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ, Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΑΓΓΗ ΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. ΛΕΥΚΟΝ ΤΟ ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΝ ΤΟ ΣΑΒΑΝΟΝ, Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΡΙΒΟΛΗ ΤΟΥ ΘΝΗΤΟΥ. ΤΑ ΛΑΜΠΡΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΑΓΝΟΤΕΡΑ ΑΝΘΗ ΕΙΝΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ. ΛΕΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΚΝΟΣ Ο ΠΟΛΥΨΜΗΝΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ. ΛΕΥΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟΝ ΤΟ ΑΘΩΟΝ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΚΡΑΤΕΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΜΩΝ ΤΟΥ Ο ΠΟΙΜΗΝ Ο ΚΑΛΟΣ. ΛΕΥΚΑ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ, ΛΕΥΚΟΣ Ο ΠΕΠΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ. ΚΑΙ ΔΙ' ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ «ΕΛΛΗΝΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ, ΛΕΥΚΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΕΡΕΠΙΩΝ ΜΑΣ, ΛΕΥΚΟΣ Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΜΑΣ ΔΟΞΗΣ. ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ, ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ, ΛΕΥΚΟΝ ΤΟΝ ΠΑΡΙΣΤΑ Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ ΕΠΙ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΚΥΑΝΩΝ. ΟΤΑΝ Δ' ΕΒΛΕΠΑ ΚΑΙ ΠΡΟΧΕΘΕΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΜΟΥ ΤΗΝ ΛΕΥΚΗΝ ΕΡΑΠΙΩΝ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΣ ΕΓΓΙΖΟΥΣΑΝ ΕΚΕΙ-ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΥΑΝΟΝ ΤΟΥ ΑΝΕΦΕΛΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΜΟΙ ΕΦΑΝΗ ΟΤΙ Η ΦΥΣΙΣ ΟΛΗ ΕΣΚΕΠΑΣΘΗ ΥΠΟ

τας όποιας αι Άθηναι προβάλλουν εξάιφνης χιονοσκεπάστοι. Είς την χώραν μας την μεσημβρινήν, την άσυνειθιστον εις παρομοίους και χιόνιας, σπανίως τό λευκόν χρώμα άπαντάται τόσον άφθονον, τόσον έκτεταμένο. Καί ή σπάνις αύτη ίσα ίσα μäs κάμνει τότε νά τό απολαμβάνωμεν με τόσον πόθον, με τόσην χαράν.

Άλλά διατί άρά γε νά ποθώμεν, νά γαπούμεν τό λευκόν χρώμα ; Διατί νά μäs χαροποιή εις τόσον βαθμόν ή άφθονία του, διατί νά μäs συγκινή ή επικρατήσί του ;

Διότι, άγαπητοί μου, τό λευκόν είνε τό ωραιότερον, τό άγνότερον, τό ποιητικώρον χρώμα !

Ήξεύρατε βεβαίως από την Φυσικήν, ότι τά επτά αρχικά χρώματα συννηωμένα μäs δίδουν τό λευκόν. Είνε λοιπόν τό κορύφωμα, ή κορωνίς των χρωμάτων ! Άλλά δεν άρκεί αυτό.

Η άπλότης του, ή τόσον γλυκεία και τόσον άπαλή εις τον οφθαλμόν, ή καθαρότης του, ή άγνή και άσπιλος, μäs γεννά την ιδέαν μιώς άγγελικής, μιώς ούρανιας άθωότητος. "Οτι ύψηλόν, ό,τι μέγα, ό,τι θεϊόν, ό,τι άθάνατον, ό,τι άγνόν, τό φανταζόμεθα λευκόν, τό παριστάνομεν ως λευκόν. Καί αύτην την άθάνατον και άίλιον φυγήν, την βλέπομεν νοερώς ως κάτι τι λευκόν. Λευκή είνε ή περιβολή και λευκαί αι πτέρυγες των άγγέλων. Έν είδει λευκής περιστερας καθήλθεν έξ ούρανοϋ τό Άγιον Πνεϋμα. Καί εις την Μεταμόρφωσιν, τά ίμάτια του Χριστου και των Προφητων ανέλαμψαν πρό των οφθαλμών των Άποστόλων λευκά ως ή χιών.

Είς την φύσιν, εις την τέχνην, εις την ζωήν, παντού, ό,τι ωραιόν και ύψηλόν, μäs παρουσιάζεται ως λευκόν. Λευκός είνε ο άφρος του κύματος. Λευκόν είνε τό γάλα της μητρός, ή πρώτη και άγνή τροφή του ανθρώπου. Λευκόν τό σπάργανόν και λευκόν τό σάβανον, ή πρώτη και τελευταία περιβολή του θνητου. Τά λαμπρότερα, τά άγνότερα άνθη είνε τά λευκά. Λευκός και ο κύκνος ο πολυΨμηντος και ποιητικός. Λευκόν και τό πρόβατον τό άθώον, τό όποϊον κρατεί επί των όμων Του ο Ποιμήν ο Καλός. Λευκά τά ένδύματα των παρθένων, λευκός ο πέπλος και ο στεφανός της νύμφης. Καί δι' ημäs τους Έλληνας ιδιαίτερωσ, λευκά είνε τά μαρμάρα των άθανάτων έρειπιών μας, λευκός ο Παρθενών της αρχαίας μας δόξης. Ακόμη και τον Σταυρόν, τό θεϊόν έμβλημα της σωτηρίας, λευκόν τον παριστά ή σημαία μας επί ούρανων κυανών. Οταν δ' έβλεπα και προχέθεσ ένώπιόν μου την λευκήν έραπιών της χιόνος εγγίζουσαν εκεί-κάτω τό κυανόν του άνεφέλου ούρανοϋ, μοι έφάνη ότι ή φύσις όλη έσκεπάσθη ύπο

τάς πτυχάς μιώς άπεράντου ελληνικής σημαίας !

Άν τό πονηρόν είνε μαϋρον, τό άγαθόν είνε λευκόν. Μία χιονοσκεπάστος έκτασις μäs παρουσιάζει την τελειότεραν ίσως αισθητήν εμφάνισιν του άγαθοϋ, και δι' αυτό μäs κάμνει νά ένθυμούμεθα όλα τά ώραία, τά ύψηλά, τά άγνά, τά λευκά πράγματα. Είνε τρόπον τινά ή άγαθότης του Θεου, κατερχομένη και σκέπouσα την γην. Την νύκτα του Δεκεμβρίου, καθ' ήν έγεννήθη ο Χριστός, ή γη ήτο χιονοσκεπάστος.

Και ένφ έρρέμβάζε πρό της χιονισμένης πόλεως, ένφ έτρέφον οι οφθαλμοί μου εις την άπειρον και έκπαγλόν λευκότητά της, έσυλλογίζομην μυστικώς ότι τοιαύτη λευκότης ίσρά και άσπιλος πρέπει νά βασιλεύη πάντοτε έντός μας, ότι λευκά πρέπει νά είνε τά αισθήματά μας, και λευκοί οι διαλογισμοί μας, και λευκή ή καρδιά μας και λευκή ή συνείδησίς μας !

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

Κάποιος Βασιλεύς, μίαν ήμέραν χειμῶνος ψυχροτάτην, ειχεν εξέλθῃ, και μολονότι βαρύτατα ένδεδυμένος και κατάκλειστος εις την άμαξάν του, εκρύωνε φοβερά.

Είς τον δρόμον συνήντησεν ένα πτωχόν ρακένδυτον, σχεδόν ημίγυμνον, ο όποιος όμως δεν έφαινετο νά κρυώνει διόλου.

Τούτο έκαμεν έντύπωσιν εις τον Βασιλέα, και διατάξας την άμαξάν του νά σταθῃ, εκάλεισε πλησίον του τον πτωχόν.

— Δεν κρύνεις ; τον ήρώτησε.

— Καθόλου, Μεγαλειότατε.

— Περτέρρον πράγμα ! Έγώ με τόσα ρούχα, και πάλιν τρέμω. Καί συ που δεν φορείς σχεδόν τίποτε...

— Όχι δά, Μεγαλειότατε ! διέκοψεν ο πτωχός μειδιών. Έγώ φορώ ό,τι έχω. Φορέσετε και σεΐς ό,τι έχετε και νά ιδήτε ότι δεν θα κρυόνετε καθόλου !

Και ύποκλιθείς μόνον ο πτωχός—διότι δεν ειχε καπέλον, νά το βγάλῃ, — άπεμακρύνην.

— Ναι, είπε καθ' εαυτόν ο Βασιλεύς, αλήθεια λέγει. Δεν κρύνει, διότι είνε φορῆ όσα έχει... και έχει τόσον όλίγα ! Έγώ όμως δεν είμπορώ νά φορώ όσα έχω, διότι έχω πολλά. Βέβαια τότε δεν θα εκρύονα, θα εγίνόμην όμως γελοός... Ω, άδυναμία Βασιλέως και παντοδυναμία πτωχου !

Και διετάξε την άμαξάν νά προχωρήσῃ μελαγχολικός και κρυώνων ακόμη περισσότερο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

Τὴν ἑσπέραν τῆς μάχης τοῦ Ἀρκόλου,*) ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ εἰς τὰς προφυλακὰς, εὐθὺς μὲν ἀφίππευσας, ἠρώτησε :

— Ποῦ εἶνε αὐτός ὁ μικρὸς τυμπανιστής ;

— Πρὸ ὀλίγου ἔπιπε μαζί με τοὺς γρεναδιέρους, στρατηγέ* καὶ μάλιστα ἐφιλονεύσαν ποῖος νὰ τον πρωτοπάρῃ διὰ νὰ του κάμῃ τὸ δειπνον, ἀπεκρίθη

τιχόμενος ἀμυδρῶς ἀπὸ τὰς δάδας καὶ ἀπὸ τὰς πυρὰς τοῦ στρατοπέδου, τὰς μισοσβυμένας πλέον, οἱ δαυλοὶ τῶν ὁποίων, ἀναπνέοντες ὑπὸ τὰ στρατιωτικὰ ὑποδήματα, διέχυναν σπινθήρας εἰς τὴν αὐραν τῆς νυκτός.

Κάπου-κάπου κανένας σκοπὸς ἐφώνησε : « Τίς εἶ ! » καὶ κατόπιν, ἀναγωνίζων τοὺς ἀρχηγούς του, ἐπαρουσίαζεν ὄπλα.

— Μήπως εἶδες τὸν τυμπανιστὴν, Ἀνδρέα ; ἠρώτησεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν ἓνα παλαιὸν στρατιώτην, ὁ ὁποῖος ἐμβάλωνε τὴν στολὴν του εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Τέτοιαν ὄρα πειὰ θὰ κοιμᾶται, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι, λοχαγέ μου ! ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης. Σήμερα, βλέπετε, τὰ παιδιὰ ἐκουράσθησαν πάρα πολὺ. Νά, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν τρίτην σκηνὴν, δεξιᾶ.

Ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ἔπισω, ἐφάσε πάλιν τὸν στρατηγὸν καὶ ἔλοι μαζί δευθύνθησαν πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος. Ὁ Βοναπάρτης δὲν ἠθέλησε νὰ προειδοποιηθῇ περὶ τῆς ἐπισκέψεως ὁ μικρὸς ἦρωες τῆς ἡμέρας, καὶ ἐβάδισε κατ' ἐλεύθερον πρὸς τὴν σκηνήν.

Ὁμιλίας ἤκουοντο ἀπὸ μέσα. Ὁ στρατηγὸς ἔνευσε νὰ σταθοῦν ἔξω καὶ νὰκούσουν.

— Θέλετε νὰ σὰς τα διηγηθῶ ; Ἐβαρέθηκα ! Εἶνε ἡ δεκάτη φορὰ ποῦ τὰ διηγούμαι ! ἔλεγεν ὁ τυμπανιστής.

— Ὡς ἔμας ὅμως δὲν τα εἶπες ! δὲν μάς τα εἶπες ! ἐφώνησαν οἱ στρατιῶται.

— Ἴσως ! Τὰ εἶπα ὅμως εἰς τοὺς οὐσσάρους, εἰς τοὺς δραγόνους, εἰς ἀξιωματικούς, εἰς ὅλους τελοσπάντων !

— Δὲν πειράζει ! Εἶπε τα ἄλλη μιὰ φορά.

— Ἄς εἶνε ! Ἐπειτα ἡ ἱστορία μου δὲν εἶνε πολὺ μακρυνή. Ἄκούσατε. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἤθελε νὰ κερύσει μίαν γέφυραν, τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ Αὐστριακοί. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ γρεναδιέροι δὲν το εἶχαν σκοπὸν νὰ πεθάνουν σήμερα, καὶ δὲν ἐπροχώρουσαν οὔτε βῆμα. Τότε ἐγὼ πηγαίνω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν γέφυραν καὶ ἀρχίζω νὰ κτυπῶ ἔφοδον. Μὰ με μίαν ὀρμήν, ποῦ ἐπῆγα νὰ σπάσω τὸ τυμπανον. Ἐνθὺς ἔβλεπον ὅτι τὸ τυμπανον τοὺς ἐφώνησε : « Ἐμπρὸς δειλοὶ, ἀνδρόι ! Τί στέκεσθε ;

Ἐμπρὸς ! » Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐβάσταξε καὶ πολὺ. Τὸ τυμπανὸν μου ὤμιλησε καλῶς, οἱ γρεναδιέροι τὸ ἠσθάνθησαν καὶ μετὰ δύο λεπτά τῆς ὄρας εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

— Ὑστερα ;
— Ἐ, ὕστερα ; Ἐγὼ καὶ ὁ Βοναπάρτης ἐκερδίσαμεν τὴν μάχην !

— Καλὰ λές ! ἀνεκράξεν ὁ ἀρχιστρατήγος, εἰσερχόμενος τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὴν σκηνήν. Εἶσαι γενναῖον παιδί. Τί θέλεις διὰ τὸ σημερινόν σου ἀνδραγάθημα ;

— Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο, στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς τυμπανιστής, ἀνορθούμενος ἐξαίφνης καὶ χαιρετῶν στρατιωτικῶς, παρὰ νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ εἰσέλθω πρώτος, κτυπῶν τὸ τυμπανὸν μου, εἰς τὴν πρώτην πόλιν ποῦ θὰ πάρωμεν...

— Ἡμεῖς οἱ δύο, ὅπως καὶ τὴν σημερινὴν νίκην, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης μειδιῶν. Πολὺ καλῶς θὰ σου γίνῃ ἡ χάρις, καὶ μάλιστα θὰ σου χάρισω ἐπίτηδες ραβδίον ἀπὸ ἐλεφαντέδοντον καὶ χρυσόν !

— Ζήτω ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ! ἐκράξαν οἱ στρατιῶται χειροκροτοῦντες. (Ἱστορικόν).

KIMON ΛΑΚΙΑΝΗΣ

ΜΑΥΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

*Ἐνα πουλάκι φυλακισμένο
μέσ' ἐν τῷ κλουβί του κ' ἔρημο ἔσθη
κ' ἐβλέπετο ἄλλο, ποῦ ἐντροχισμένο
ἐντὸς περιβάλλει συγχροπιστόδο.*

*Τὸ κλωνιαρικο αὐτὸ πουλάκι
ποῦ ἐκελευσθεῖσ' ἀν' ἐπιπασμένο,
μὲ τὸ κῆθερα του τραγουδάει
πικρατε γὰρ τὸ σκλαβωμένο.*

*Κ' ἔλεγε πάντα : ἰδὲ τὴ φωνὴν μου
καὶ τὸ πολὺχρομο φέρομά μου.
Πέε μου, μὲ μοιάζει ποῦλι κανένα ;
Δὲν εἶμαι ἀρχοντας μὲρὸς ἐς ἑσένα ;*

*Καὶ δταν κάπου ὄσπαν' ἐκεῖνο,
ἀγάλι-ἀγάλι ἄρχιζε γὰρ τὸ
τῆς συμφωνίας του τὰ ψάλῃ θρήνη,
τὰ λέει τὸν πόνο του τὸν μεγάλο :*

*— Πουλάκι ἐλεύθερο, ἀπ' τὰ καλὰ σου
ὄχι ! ἄλλο εἶπαι δὲν ἔηλενο.
Δός μου μονάχα τὴν ἁλευθριά σου
καὶ ἰδὲ με τότε πῶς βασιλεύω. »*

*Ἔτσι ἠμιλοῦσαν, μὰ ἓνα γερὰκι
ἔαφνον προβάλλει γέρω κεντάλι
καὶ τὸ ἐλεύθερο ἐκεῖνο πουλάκι,
μάλιστα τὸ βλέπει, εὐθὺς τ' ἀπράξει.*

*Καὶ τὸ πουλάκι τὸ πικραμένο
μέσ' ἐντὸς σκλαβιῶς του τὴ δυστυχία
γὰ ἐκείνο τῶρα τὸ σκοτωμένο
θρηνητὲ καὶ λέγει μ' ἀπελπισία :*

*— Ποῦλι ταλαίπωρο, ποῦ τὸ νόχι
τοῦ δόλιου ἐγθροῦ μας σὲ θανατώνει,
πικρὸ σὲ κλαίγω, μὰ εἰν' ἀλήθεια
πῶς ἐγὼ ἔχω πλεῖδ ὄλοια τύχη,
γιατὶ αἰώνια ἐμὲ σκοτώνει
ὁ μαυρὸς πόνος, ποῦ ἔχω ἐντὸς στήθου*

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΑΝΗΣ

« Καὶ ἀρχίζω νὰ κτυπῶ ἔφοδον, μὰ με μίαν ὀρμήν, ποῦ ἐπῆγα νὰ σπάσω τὸ τυμπανόν. » (Σελ. 28, στήλ. 6'.)

εἰς τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν συνάδευον.

— Ἄς μοῦ τον φέρουν ἐδῶ !

Καὶ μετανοήσας ἀμέσως :

— Ὅχι, καλλίτερα νὰ ὑπάγω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ἰταλία στρατοῦ. Γρήγορα, ἄς φέρουν φῶτα. Καὶ σεις, κύριοι, ἐλάτε μαζί μου !

Καὶ ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξεκίνησε, φω-

*) Arcole, πόλις τῆς Ἰταλίας, ἔπειν ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς τῷ 1796.

**ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ**
(Συνέχεια ἔδε σελ. 21)

Ἦναγκάσθησαν νὰ πωλήσουν κάτι μικρὰ ἀσημικά ποῦ εἶχαν, καὶ ὕστερα τὰ δίκτυα τοῦ Δερρῆ, τὰ ὁποῖα ἐξέβρασεν ἡ θάλασσα, ὡς τελευταίαν ἐλεημοσύνην ! Μὲ αὐτὰ ἐπέρασαν τὸν χειμῶνα. Ἄλλ' ἢ ἀσθένεια τῆς Αἰμυλίας ἐπέμενε... Ἡ σκληρὴ γυναίκα, ποῦ ἐπωλοῦσε τὸ κρέας, ἠρνήθη νὰ δάσῃ ὀλίγον διὰ τὴν ἀσθενή.

« Ἄς μὴν ἐμάθαινε τὴν κόρη τῆς ἔτσι ! εἶπεν ἡ Μηλιὰ ἐδούλευε, ἡμποροῦσε σήμερα νὰ βγάλῃ τὸ φωμακι τῆς ! »

Μίαν ἡμέραν ἡ Ἀγγελικὴ ἔφερε τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθε μετ' ἡν Ἀγίαν Μετάληψιν καὶ ἐκοινωνήσῃ τὴν χήραν. Ἐπειτα ἡ γραῖα γειτόνισσα ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τὰ παιδιὰ... ἔπειτα τὰ ἐφώνησε πάλιν καὶ τοὺς εἶπεν :

— Ἐλάτε νὰ φιλήσετε τὴ μητέρα σας, γιατί πέθανε !

Ὅταν ἡ Μηλιὰ ἐφίλησε τὸ κατάφυλλον μέτωπον τῆς μητέρας τῆς, εἶδε τὰ μάτια τῆς κλειστά καὶ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἐμελλε πλέον νὰ τανόισῃ...

Μετὰ τὴν κηδείαν, ἐγύρισαν ὅλοι εἰς τὸ σπίτι. Ἡ γραῖα Ἀγγελικὴ ἔβαλε τὰ παιδιὰ εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ τοὺς εἶπε νὰ σταθοῦν ἐκεῖ ἤσυχα... εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ἦσαν διάφοροι ἄνθρωποι καὶ συνομιλοῦσαν. Ἡ Μηλιὰ ἤκουσε μετ' ἄνευ τὴν φωνὴν τῆς κακῆς καπῆλου, ἡ ὁποία ἔλεγεν :

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ τώρα μένου ἔτσι, εἰς τὸν δρόμο !

Ἐνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ Μηλιὰ ἔβλεπε πρώτην φορὰν, καὶ ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἐξαδελφός τοῦ πατέρα τῆς, ἐπρόσθεσε :

— Θὰ πωλήσουν τὸ σπίτι ἄλλὰ μετὰ τα λεπτά που θὰ πιάσουν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ζήσουν.

Τότε ἡ κάπηλος εἶπε :

— Ἐγὼ πέρνω τὸ κορίτσι ἐσὺ πάρε τὸ ἀγόρι θὰ τα βάλουμε νὰ δουλέψουν, καὶ γερὰ μάλιστα !

— Νὰ μὴ κτυπᾶς ὅμως τὴν Μηλιὰ, γιατί δὲν εἶνε συνεθισμένη ! εἶπεν ἡ γρηὴ Ἀγγελικὴ πρὸς τὴν κάπηλον.

— Δὲν πειράζει ! τὴν κάνω ἐγὼ καὶ συνεθίζει ! ἀπήντησεν ἡ κακὴ γυναίκα.

— Τοῦλάχιστον τὸν Γιαννάκη, ποῦ εἶνε τόσο μικρὸς, ἐσὺ μὴ τον κάκομεταχειρίζεσαι ! εἶπε πάλιν ἡ Ἀγγελικὴ πρὸς τὸν ἐξαδέλφον τοῦ Δερρῆ.

— Φθάνει νὰ δουλεύῃ ! εἰδεμὴ ἀλλομονό του ! ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο διόλου καλλίτερος ἀπὸ τὴν κάπηλον. Θὰ τον πάρω αὐριο τὸ μεσημέρι.

— Κυρὰ-Ἀγγελικὴ, ἠρώτησε τότε ἡ κάπηλος* μπορεῖς νὰ μου φυλάξης τὴν Μηλιὰ ὡς αὐριο ;

— Τώρα καὶ τὰ δύο κοιμοῦνται, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. Κλειδῶνω ἀπέξω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. »

Καὶ πράγματι ἐκλείδωσε τὴν θύραν. Ὅλοι ἐφυγαν, καὶ τὰ μικρὰ ἔμειναν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἐπρόμαξε, τὰ ἔχασεν ἡ Μηλιὰ. Ἄλλὰ ὕστερα, ἐπλησίασε τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεταί περὶ τοῦ πρακτέου.

Τί; θὰ τοὺς ἐχώριζαν ; Ὅχι ! καλλίτερα νὰ ἐπῆγαιναν νὰ εὔρουν τοὺς γονεῖς των, ριπτόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ πάλιν τὴν ἐτρόμαξεν. Ἡ θάλασσα ἦτο τόσο βαθεῖα !.. καὶ καθὼς ἔλεγεν ὁ Μαρτίνος, τόσο κακιά ! — Τί νὰ κάμῃ ; Νὰ σταθῇ λοιπὸν νὰ τῆς πάρουν τὸν Γιαννάκη ; καὶ νὰ γίνῃ αὐτὴ ὑπερήτρια τῆς κακῆς ἐκείνης γυναίκας ; Ὅχι, ποτέ !

Τότε ἐνθυμήθη ὅτι ἡ μητέρα τῆς τῆς ὠμιλοῦσε συχνὰ διὰ μίαν ἀδελφὴν τῆς, διὰ τὴν θείαν- Κατίαν, ἡ ὁποία ὑπερητοῦσεν εἰς τὸ σπίτι μίαν πλουσίας κυρίας, εἰς τὸ Παρίσι, καὶ τοὺς ἔλεγε :

— Ἄ, ἡ θεὰ σας εἶνε πολὺ καλὴ. Νὰ σας ἐβλεπε, θὰ σας ἀγαποῦσε σὰν θεία τῆς παιδιὰ.

Διατί τάχα νὰ μὴν ὑπάγουν τώρα νὰ τὴν εὔρουν; Ἄλλὰ πῶς; Ἄν ἔκαμαν νὰ φύγουν θὰ τοὺς ἔπιαναν καὶ θὰ τοὺς ἐγύριζαν ὀπίσω. Ἄν δὲν ἐφευγαν, ἀκόμη χειρότερα !

Τότε ἡ Μηλιὰ ἐσυλλογίσθη τὸ καλῶς τῆς... Νὰ ιδεᾶ μιὰ φορὰ ! Ἐκεῖ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κρυφθοῦν ὅσον καιρὸν ἠθελαν, καὶ ὕστερα, ἀπ' οὐ πειὰ θὰ τοὺς ἐνόμιζαν χαμένους ἢ πνιγμένους, θὰ ἐξελθούσαν διὰ τὸ Παρίσι καὶ θὰ ἐφθάναν μιὰ καὶ εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς θείας Κατίνας ! Τί ὠραία ιδεᾶ !

Χωρὶς νὰ περμενῇ νὰ ἐξημερώσῃ, ἡ Μηλιὰ ἐξύπνησε τὸν Γιαννάκη καὶ τοῦ ἐφόρεσε τὰ καλλίτερα τῶν φορέματα. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἔπειτα ἐμάζευσεν ὅτι εὔρεν εἰς τὸ σπίτι φαγώσιμον, (ὀλίγον φωμί, ὀλίγον λαρδί

καὶ ὀλίγον τυρὶ), καὶ τὰ ἔβαλεν ὅλα εἰς ἓνα καλάθι. Ὅταν ἐφόρεσε καὶ τὸ καπέλον τῆς, ἡ Μηλιὰ ἐσυλλογίσθη τὸν μικρὸν τῆς θησαυρόν.

Κάθε φορὰν ποῦ ἐπωλοῦσε τὰ ψάρια του εἰς καλὴν τιμὴν, ὁ Νικόλας Δερρῆς συναιθίζε νὰ δίδῃ εἰς τὴν κόρην του ὀλίγες δεκάρες, τὰς ὁποίας ἐκείνη ἐριπτεν εἰς ἓνα κουμπάρων. Ἡ μητέρα τῆς δὲν τὴν εἶχεν ἀφήσῃ ποτὲ νὰ τον σπάσῃ, ἀκόμη καὶ τότε ποῦ δὲν εἶχαν νὰ φάγουν. Ἄλλὰ σήμερα ἡ περίστασις ἦτο πολὺ σοβαρὰ. Ἡ Μηλιὰ ἔσπασε τὸν κουμπάρων καὶ διαμιάς τῆς ἐφάνη ὅτι ἐπλούτησε. Τέσσαρα φράγκα ! ὀλόκληρη περιουσία ! Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν ξεχάσῃ.

« Ἐλα, πάμε ! » εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκη.

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον, πρὸς τὸν κήπον, ἐκάτεβασε πρῶτα τὸν ἀδελφόν τῆς, κατέθη ὕστερα καὶ ἡ ἴδια, ἐπέρασαν μαζί τὸν φράγκτον τοῦ κήπου, καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ ἀκρογιάλι.

— « Ποῦ θὰ κάμῃ ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης ;

— Εἰς τὸ παλάτι μου ! » ἀπήντησεν ἡ Μηλιὰ.

Χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ἄλλο τίποτε, — τόσο ἦτο συνεθισμένος νὰ τὴν ἀκούῃ καὶ νὰ τὴν πιστεύῃ,

ὅτι καὶ ἂν τοῦ

ἔλεγε, — ὁ Γιαννάκης ἠκολούθησε τὴν ἀδελφὴν του... Μίαν στιγμήν ὁ ἄνεμος ἤρπασε τὸ καπέλον τῆς Μηλιᾶς, καὶ τὸ ἐκονήγησεν νὰ το πιάσουν με γέλια. Ὄττω ἡ φυγὴ των μετεβάλλετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς διασκεδαστικὴν ἐκδρομὴν...

Ἄλλ' ἡ νύκτα, ὅσον ἐπροχωροῦσε, ἐγένετο τόσο σκοτεινὴ, ὥστε ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ φοβῆται. Μὲ τὸ ἓνα χερί ἐκρατοῦσε τὰ ὑποδήματά του, δεμμένα μαζί καὶ τὰ δύο μετὰ τὸ ἄλλο ἐκρατοῦσε τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὸ φόρεμα. Καὶ ἐρωτοῦσε κάθε τόσο μετὰ ἀγωνίαν :

— Κοντεύουμε νὰ φθάσουμε ;

Μετ' ὀλίγον τὴν εἶδεν τὴν Μηλιὰν πεποθησάν τον, ἀπεδειξάνσεν ὅταν εἶδεν, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ εἰσχωρήσουν μέσα εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον, καὶ ἐκάθησεν, ἀρνούμενος νὰ προχωρήσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μηλιὰ ἔβγαξε τὴν ἄμμιον, ἡ ὁποία ἐσκέπαζε τὴν τρύπαν.

« Κοντεύουμε νὰ φθάσουμε. » (Σελ. 29, στήλ. γ'.)

ΤΑ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

— Έλα, γιατί θά μας προφθάση ή Οάλασσα! τῷ ἔλεγε.

Καί ἐπειδή ὁ μικρός δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ περάσῃ πρῶτος εἰς τὸν ὑπόγειον διάδρομον, ἐσηύθη ἐκείνη.

— Πιάσου καλὰ ἀπὸ τὰ πόδια μου! τῷ ἐφώνασε.

Ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μὴ μείνῃ μόνος, ὁ Γιαννάκης ἐπιάσθη ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ἀδελφῆς του, ἣ ὅποια τὸν ἔσυρε μὲ κόπον καὶ τὸν ἐπέρασεν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἄκρον. Ἐπέστρεψε κατόπι διὰ νὰ πάρῃ τὰ καλάθια μὲ τὰ φαγητά, ἐβόηθη ὄχι τὸν ἀδελφόν της νὰ νανάβῃ τὴν κλίμακα, καὶ ἐμδήξαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀνατείλῃ ἡ σελήνη καὶ αἱ ἀκτίνες της, εἰσδύουσαι ἀπὸ τὴν εἴσοδον, ἐφώτιζαν τὰ μαγικὸν παλάτι. Ἡ Μηλιά ἠσθάνθη τὴν εὐχαρίστησιν, ὥστε ἐγονάτισε, ἔβγαλε καὶ τὸν Γιαννάκη νὰ γονατίσῃ πλησίον της, καὶ εἶπαν καὶ οἱ δύο τὴν προσευχὴν τῶν... Κατόπι, ἐξηγητήματα ἀπὸ τὸν κόπον τὰ δύο ὄρφανά, ἐξηπλάθησαν ἐπάνω εἰς τὴν ἄκρον καὶ ἐκοιμήθησαν βαθύτατα.

Ὅταν ἐξὐπνήσαν, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπλημμύρει τὸ σπήλαιον. Ἐκύτταξαν ἔξω. Ἡ θάλασσα, ἣ ὅποια εἶχεν ἐπιστρέψῃ, ἔζετέινετο ἕως τοὺς βράχους, γαληνηταία. Περιχαρῆ διὰ τὴν σωτηρίαν των, τὰ παῖδια ἐπρογενεμάτισαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἄλλ' ἐμελαγγέλησαν πάλιν, ὅταν ἐσυλλογίσθησαν τὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθηγτο ἄλλοτε καὶ οἱ τέσσαρες... Ὁ πατέρας ἔλειψε πρῶτος ὑστερα ἡ μητέρα καὶ τώρα ἔμειναν μόνον, διαγμένα ἀπὸ τὸ σπῆλαιον, ἐρημια μέσα εἰς τὸ παλάτι τοῦ βράχου, ὠραῖον καὶ μὲν, ἀλλὰ πάρα πολὺ μεγάλον, διὰ τὰ μικρὰ ὄρφανά, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν πλεον ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τὸσον ἠγάπων!

— Γιατί ἠλθαμε ἐδῶ; ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ δὲν μου ἀρέσει... Δὲν ἔχομε οὔτε κρεβάτι, οὔτε σουπιέρα, οὔτε χουλιάρη, οὔτε σούπα...

Τότε ἡ Μηλιά τῷ διηγῆθη τὰ περὶ τῆς κακῆς καπῆλου, ἣ ὅποια εἶχε σκοπόν νὰ τοὺς χωρίσῃ καὶ νὰ τοὺς κίμῃ δυστυχεῖς, τὸν ἕνα μακρὸν τοῦ ἄλλου.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θά σ' ἀρίσω ποτέ, Μηλιά μου! ἀνέκραξε ὁ μικρός. Ἄς μείνουμε ἐδῶ. Ἐσύ ξέρεις ἀπ' ὅλα, καὶ θά ἤμπορετε νὰ κάμνης καὶ σούπα, νὰ τὴν τρώγωμεν μαζὶ. . . Μόνον ποῦ δὲν ὀάχωμε κρεβάτι. . . ὁ ἄμμος δὲν εἶνε μαλακὸς ὡς τὰ στρώματά μας, καὶ ἀπόψε ἐκρύονα χωρὶς σκέπασμα...

(Ἔπεται συνέχεια) ΦΙΛΙΚΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τὴν ἀνοίξῃ, ποῦ ὅλα γύρω ἀνθίζουν, μυριόχρωμα τὸν κῆπο πλῆμμυρίζουν. Τὰ ρόδα δλο χαρὶ καὶ δροσιά. Γελιέται ὁ κῆπος τότε καὶ νομίζει. Πῶς ὁ Θεὸς γιὰ πάντα τοῦ χαρίζει Ἀυτὴ τὴν ἀνθισμένη φορεσιά.

Ὅμως χιμῶνας θάβνει κ' ἕνα-ἕνα Πέφτουν τὰ ρόδα τότε μαδημένα. Κ' ἐρημωμένα μένουν τὰ κλαδιά, Μὰ τότε, ταπεινούλι καὶ κρυμμένο, Ἐνα λουλούδι, ἀνθεὶ χαριτωμένο: Ὁ μ ε ν ε ξ ε ε, μ' οὐράνια μυρωδιά.

Τὴν νεότητῃ μας, ποῦ ὅλα γύρω ἀνθίζου, Καὶ τὴν καρδιά οἱ ἐ λ π ι δ ε ς π λ η μ υ ρ ι ζ ο υ ν, Τριαντάφυλλα χρυσαῖα καὶ δροσερά. Γελιέται κ' ἡ καρδοῦλα καὶ νομίζει Πῶς ὁ Θεὸς γιὰ πάντα τῆς χαρίζει Ἀυτὴ τὴν ἀνοιξιὰτικὴν χαρὰ.

Τὰ γερατειὰ πλακώνουν ὄμως κρῦα, Μαδοῦνε κ' οἱ ἔλπιδες μὲ-μὲ Κ' ἐρημωμένη μένει κ' ἡ καρδιά. Μὰ τότε, ταπεινούλι καὶ κρυμμένο, Ἐνα λουλούδι ἀνθεὶ χαριτωμένο: Ἡ Ἀ ν ἄ μ ν η σ ι μ' οὐράνια μυρωδιά.

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΥ

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνα παλαιὸν ἀλεξιβρόχιον πολὺ κακὸτροπον. Εἶχεν ἐπιστρέψῃ πρὸ μικροῦ εἰς τὴν οἰκίαν καθύγον, καὶ παρεπονέτο, ὅτι εἶχε ρευματισμούς εἰς τὰς ἀρθρώσεις του. Ἀκηύθυσε δὲ τὰ παράπονά του εἰς μίαν ὠραῖαν ῥοδόχρονον ὄμβρέλλαν τοῦ ἡλίου, πλησίον τῆς ὁποίας τοῦ εἶχαν τοποθετήσῃ, διὰ νὰ στεγνώσῃ.

— Ἀχ! τί δυστυχήματα ὄντα, ποῦ ὑπάρχουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσημον! ἔμουρμούρισε προστριβόμενον μὲ κακεντρέχειαν εἰς τὸ λαμπρὸν φόρεμα τῆς γειτονίσσης του, διὰ νὰ τὴν βρέξῃ καὶ αὐτὴν.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν αὐτῇ, προσβληθεῖσα ὑπάρχουν πολλοὶ δυστυχεῖς, ποῦ εἰνε ἀναγκασμένοι νὰ ζοῦν κοντὰ σὲ γέρους παραπονιάρικας, χωρὶς ἀνατροφήν καὶ λεπτότητα, καθὼς σύ... Καὶ ἐν τούτοις ζῶμεν εἰς τὴν ἰδίαν κοινωνίαν, καὶ ἐπρεπε νὰ ἔχης ἀποκτήσῃ τρόπους εὐγενεστέρους. . .

— Ἐτοί νομίζεις, φίλη μου; Ἦθελα ὄμως νὰ σ' ἐδῆκα εἰς τὴν θέσιν μου. Διὰτί νὰ με ἀναγκάζουν νὰ ἐξέρχωμαι πάντοτε μὲ τὸν ἄθλιον καιρὸν, ὅταν βρέχῃ ραγδαίως, ἐνῶ σὺ μένεις ἐδῶ ἡσυχῇ εἰς τὴν γωνίαν σου; . .

— Καθίνας μὲ τὴν τύχην τοῦ εἰς τὸν κόσημον. Σένα σὲ σφεδρὸν διὰ νὰ προσφιλάντης τὸν κύριόν μας ἀπὸ τὴν βροχὴν ἔγὼ προστατεύω, τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας μας ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ ἡλίου.

— Μοῦ τὸ λέγεις αὐτὸ ξηρὰ-ξηρὰ, διὰ παρηγορίαν, φαίνεται.

— Ἀχ! ἤθελα τὸ δυστυχισμένον μου ὄφρασμα νὰ ἦτον τὸσον ξηρὸν, ὅσον καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου, διότι μ' ἔβρεξες ἕως τίς μ. π. α. λ. ε. ν. ε. s. καὶ νὰ ποῦ συναχῶθηκα ἀμέσως.

— Ἀφί—ἀπτόσα... Τί ὠραία μουσικὴ! — Μήπως δὲν πταίεις ἐσύ;

— Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν θά στεγνώσῃς γλήγορα; Ἄμα ὁ οὐρανὸς καθαρίσῃ, ὅλος ὁ κόσμος μὲ ξηρὰ καὶ σὺ πηγαίνεις περιπάτον εἰς τοὺς κήπους, ἀπολαύσεις τὸν ὠραῖον καιρὸν καὶ τὰς ἡλιακάς ἀκτίνας.

— Σιώπασε, ζηλιάρη! — Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶμαι; . . Καὶ τὸ σχοληκί ἀκόμα γυρίζει πρὸς τὰ ἐπάνω, ἅμα τὸ πατήσῃ κανεὶς. Θά κάμω ὄμως καμμίαν τρέλλα νὰ ἴδων αὐτό!

Ἡ ἐνδιαφερόμενα αὐτῇ συνδιάλεξις διεκόπη ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλον, ἣ ὅποια ἐπήρε τὴν ὄμβρέλλαν τοῦ ἡλίου διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν κυρίαν της, ἣ ὅποια ἐπωφελομένη ἀπὸ τὸν ὀλίγον ἡλίον, ὅστις ἐφάνῃ αἴφνης, ἤθελε νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν.

Τὸ γρυνιάρικον ἀλεξιβρόχιον ἔμεινε μόνον, σχεδιάζον πολλὰ πρὸς ἐκδίκησιν. Καὶ δὲν ἤργησε νὰ τα θεσῇ εἰς ἐνέργειαν. Τὴν ἐπαύριον τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε θύελλαν. Πρὶν μεταβῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὁ κύριος ἐκοῦμβωσε τὸ ἐπανωφόρι τοῦ ὅς τὸ λαϊμόν καὶ ἐπήρεν ὑπὸ μάλῃς τὸ δούτροπον ὑποκειμένον.

Μόλις εἶχε κάμῃ δύο βήματα εἰς τὸν δρόμον, καὶ θύελλα καὶ κατακλισμός κατέπτεσεν ἔξ' οὐρανοῦ. «Τί ἀτυχία νὰ βάλω τὸ καλὸ μου καπέλλο! ἀνέκραξεν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀλεξιβροχίου. . . Ἐτύχως δὲν ἐλησημόνησα τὸν ἀπαράτητον διὰ τὸν καιρὸν αὐτόν.» Καὶ ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὸ δούτροπον ἀλεξιβρόχιον, τὸ ὅποιον, πλῆρες λύσσης, ἀνεστράφη ὡς γιγαντιζίων μ. π. ο. μ. π. ο. υ. κ. i, ἐσχίσε τὸ θρασμά του καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶ ἀπὸ τὰς τριπασ. «Ἄ, ἄ, ἄ, μ' ἐπήρεσ μαζὶ σου γιὰ νὰ κάμω ἐγὼ ψυχρολουσίαν ἀντὶ σοῦ; . . Ὁρατὴ τὴν ἔπαθε!» ἐφαινετο ὡς νὰ λέγῃ, θέλον ἡ ἐκούρη ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου του. «Καλῆ, αὐτὸ τὸ παληόπραμμα δὲν ἀξίζει περὶ τίποτε!» ἐμουρμούρισεν ὁ κύριος, καὶ χωρὶς καμμίαν τύψιν συνειδότης, ἔρριψε τὸ ἀχρηστον ἀλεξιβρόχιον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου, ὅπου τὸ ἀ. π. ε. τ. ε. λ. εἰ. ω. σ. α. ν. οἱ μάγκες μὲ τὰ παιγνιδία των. Τὰ λειψανά του τὰ οἰκτρά ἐτάφησαν εἰς τὸ κοφίνι τοῦ ρακοςυλλέκτηου.

Νομίζετε, φίλοι μου, ὅτι ἐτοί καθήτησε καλῆτερα, καὶ ὅτι δὲν θά ἔκαμνε φρονιμώτερα, ἀν ὑπέμενε τὴν τύχην τοῦ μὲ αὐταπαρνήσιν;

(Achille Melandri).

XIX.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τῆς Μαρίας τοῦ Φαλήρου, ὁ ὅποιος εἶνε ὑπουργικὸς Γραμματεὺς, γράρει τὰ ἐπισκεπτήρια τῆς Πρωτοχρονιάς, ἐνῶ ἡ Μαρία τοῦ Φαλήρου παρακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν, κυπτούσα ἄνωθεν τῶν ὧμων τοῦ.

Εἰς ἐν ἐπισκεπτήριον, τὸ ὅποιον θά ἐστελλε πρὸς τὸν Τμηματῆρον, γράρει τὸ συνήθεσ : «μὲ τὰς καλλίστας μου εὐχάς.» Καὶ ἡ Μαρία τοῦ Φαλήρου :

— Ὅχι, ὄχι! Τὰς καλλίστας σὰς εὐχάς, μπαμπά, τὰς ἐστείλατε πρωτίτερα πρὸς τὸν Ἰγπουργόν! Τὸ ἔβραχάσατε;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κίετρου

— Δὲν μου λές, Ἀλέκο, ἐκολομῆσες ποτὲ ἔστη ζωῆ σου;

— Μόνο μίαν φορὰ . . . ἀλλὰ ἤμουν πολὺ μικρὸς...

— Ποῦ; ἔστὸ Φάληρον;

— Ὅχι, δὲ: ἔστὴν καλυμθῆρα!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου

ἈΔΕΛΦΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΟΣ»

ΕΛΘΕΕ καὶ ἡ προσομία πρὸς ὑποβολὴν ποιημάτων διὰ τὸν Μικρὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν, ὅπως καὶ ἡ πρὸς ὑποβολὴν Ἀπαντήσεων διὰ τὴν Ἐκτὴν Κυριακὴν. Περιμένετε τώρα τὰς κρίσεις. Πρωτίτερα ὄμως θά δημοσιευθῇ ἡ κρίσις τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ραπτικής, καὶ, ὥστε εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον, ἀν ἔχω τόπον, ἡ Κλήροισις τῶν Ἀωρων.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὅποια θά ἐκδοθῇ τὸ φύλλον, τὸ περίεχον τὰ ὀνόματα τῶν ἐνονηθέντων ὑπὸ τῆς τύχης, θά παραδοθῶν συγχρόνως εἰς τὸ Ταχυδρομειὸν καὶ τὰ δώρα των—κατὰ τὸ συνήθεσ.

Σπουδαῖον παράφαμα:—Τρίτον βραβεῖον εἰς τὸν 52 Διαγωνισμόν τῶν Ἀόσεων ἔλαθεν ἡ Ἄγκυρα τοῦ Ἐλέου, καὶ ὄχι ἡ Ἄγκυρα τῆς Ἐλπίδος, ὅπως ἐτυπώθη εἰς τὰ ἀποτελέσματα κατὰ λάθος, (ἴδε φύλλ. 52ον). Ἡ φίλη μου Ἄγκυρα τῆς Ἐλπίδος, οὐτὰ κάθ' ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν αὐτόν· ἔβαν δὲ ἔλαβε τὰ παράπονά τῆς Ἄγκυρας τοῦ Ἐλέου, ἐφαντάσθη τὴν ἐκπληξὴν τῆς ἄλλης Ἄγκυρας, ἣ ὅποια εἶνε νὰ βραβεύεται ὡς ἀνεληπίστως!—Λοιπὸν σὰς παρακαλῶ νὰ διορθώσετε τὸ λάθος.

Κ' ἐγὼ, νομίζω, Μέλλουσα Καλλιτέχνης, εἶνε οἱ Μικροὶ Σῦλλογοι, πρέπει νὰ ὀρονοοῦν καὶ νὰ ἀλληλοσφθῶνται, καὶ ἔτι κάμνει ὁ ἕνας νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ ὁ ἄλλος, ἀπ' οὐ δεῖαι ἔχουν τὸν ἴδιον σκοπόν.

Ναί, Ταπεινὴ Καρδιά, ἐσύ ποῦ μ' ἐρωτᾷ, ἰδίῶν σου εἶνε τὸ ψευδώνυμον. Ἐπλήρωσες τὴν δραμὴν σου, διὰ νάντικαταστήσῃς τὸ παλαιόν, καὶ σὺ τοῦ ἐδίωσα.

Τῷ ὄντι, ὄντος Ραπανάκη, ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φίλων μου διὰ τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» καὶ τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων, διότι εἶνε ἕλεον τοῦ ἴουλλου Βέρου. Φαντάζομαι λοιπὸν τί θά γίνη ἀργότερα, ὅταν θάρξουσιν αἱ μεγάλαι καὶ ἐκπληκτικαὶ περιπέτειαι τοῦ μυθιστορηματος καὶ θά ἐκτυλιγθῇ διὰ ἐκείνη ἡ φοβερά τραγωδία ἡ διαδραματιζομένη ἐπὶ τῶν πάγων τοῦ Νοτίου Πόλου!—Ἀλλὰ καὶ οἱ Μικροὶ Ροβινσώνας τοῦ Βράχου, οἱ ὅποιοι εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφερόν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν φίλων μου, τί σοὺ λέγουν;

Ἀλήθεια, ἀστεινὸν τὸ λάθος σου, Μεταγχοροίτη Ἑλληγίς! Φαντάσου, ἐν ᾧ ὁ κ. Φαίδων δὲν ἔχει οὔτε μίαν ἀδελφήν, νὰ γράψῃ διὰ ἀσπασίας καὶ τὰς δώδεκα! . . . Ὁ Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ τὰς ἐνεργείας σου.

Δὲν ἦτο λάθος, Κομησσα τοῦ Φαλήρου, ἀλλὰ συμπώσεις. Ἐγὼ εἰς τὸν Πειραιᾶ ἕνα συνδρομητὴν μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα ἀκριβῶς, (Ἐρ. Ἰσ.) ὁ ὅποιος ἐξεσπάθωσε. Ὅσπερ τὸ ἀναγαφέν δὲν ἦτο τὸ ἰδίῶν σου ἔσπαθῆμα.

Ἄρ' οὐ ἔχῃς διδάσκαλον τὸν κ. Ἐρ. Πίγγαν, ἄγραμμένον Κῆμα, δὲν ἀφιβάλλω διὲ θά μάθῃς λαμπρὸν χορόν. Εἶνε ὁ καλλίτερος χοροδιδάσκαλος. Μοῦ ἀρέσει δὲ ποῦ διδάσκει καὶ τοὺς ἐλληνημικοὺς χορούς, διότι, καθὼς λέγεις, εἶνε ἐντροπὴ νὰ μαυθάνωμεν τοὺς ξένους χορούς καὶ νάντωόμεν τοὺς ἐθνικοὺς.

Ὅχι, Ἐλένη Κομησσῆ, δὲν ἔδωσα εἰς σὲ τὸ ψευδώνυμον Πολικῆς Ἀστῆρ. Εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον θά σοὺ δώσω ἐν ἀπὸ αὐτὰ ποῦ προτείνεις εἰς τὴν ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου ἐπιστολήν σου.

Χαίρω πολὺ, Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, ποῦ ἔγραψες ἐπιστολήν—καὶ ρωσσικῆ μάλιστα,—πρὸς τὴν Μαρίαν Φουσακίφ. Στείλῃ μου τὴν μεταφράσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, καθὼς καὶ ἐκείνην τὴν ὅποιαν, ὡς ἐλιπίω, θά λάβῃς παρὰ τῆς Μαρίας.

Ἐλένη Γέρογρη, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέγῃς ἄλλα ψευδώνυμα, διὲ Ἀστροφῆν ἔχομεν, τὸ δὲ ἄλλο νομίζω διὲ δὲν σοὶ ἀρμυλεῖ, ὡς πολὺ βλιθερόν. Ἀλήθεια;

Ναί, καὶ ἡ Ἀστροφέσσα Νυξ ἔλαβε ἔσρα παρὰ τῆς μητρὸς της χαρὰ καὶ φακέλους μὲ χρυσουτυπωμένον τὸ ψευδώνυμὸν της.—Σοὺ ἐστείλα δύο γραμμάτια, διότι ἐξεσπάθωσε δύο φορὰς. Δὲν εἶδες τὰς ὀδηγίας ἀπὸ πῶς; Πίνετα!

Νύμφη τοῦ Βορρᾶ, αὐτὸ λοιπὸν ἀς εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Τὸ ἐδίωξαί, βέβαια τὴν ἡμέραν ποῦ ἔγινον. Ἐχεῖς πολλὴν μνήμη, ἄρ' οὐ ἐθυμήθηται τὰ πρὸ διετίας κατορθώματα τοῦ Ἄλασμοῦ Λάσμου. Ἀλλὰ τώρα ὁ φίλος μου ἐπιμένει πάλιν καὶ ῥέτος δὲν ἐχωνοδόλησεν οὔτε τὸν κ. Φαίδωνα, οὔτε κανένα.

Βασιλεῖ Κασάπογλο, ἄλλα ψευδώνυμα, διότι τὸ πρῶτον δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ, τὸ δὲ ἄλλα δὲ εἶνε δομένα.

Ἀίμων Μαραῖτες, θεκτὸν τὸ ψευδώνυμὸν σου. Πολὺ μὲ εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀναμένω δὲ νὰ μου γράψῃ καὶ ὁ ἀδελφός σου.

Ἀν Κιχῶτη, πολὺ μοῦ ἤρισεν ἡ πρότασις σου καὶ εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν θά τὴν θέσω εἰς ἐνέργειαν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ἀρ' οὐ μάλιστα σοὺ τὴν ἐνέπνευσεν ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου.

Μακαρονάδα, θεκτὸν τὸ ψευδώνυμὸν σου. Τὸ τῆς ἀδελφῆς σου ὄμως ἐπρόλαβε καὶ τὸ ἐπήρε ἄλλη, καθὼς εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, τὰ ὅποια μοῦ ἔστειλας, δὲν δύναμαι νὰ τὰ στείλω, διότι πρέπει πρῶτα νὰ γίνη ἡ πρότασις κτλ. Ἴδὲ τὸν Κανονισμόν τῶν Μ. Μυστικῶν (Ὁδηγί: Κεφάλαιον Ζ')

Ἄνεγνωσα, Ἀσπροποταμίτη, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τὴν Ἐπιθεσίον σου καὶ τὴν εὐρον ὀρασιότητα. Ἐδῆ καὶ τὸ διήγημα Ἡρακλῆος καὶ Πυγμαλῖος τὸ ὅποιον νομίζω, ὑπάρχει εἰς τὰ ἀναγνωσματάρια. Ἀλλὰ ποῦ τὰ ταπειδία τοῦ Γιουλίβερ εἰς τὴν χεῖρα τῶν Νάνων, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν χεῖρα τῶν Γιγάντων, τὰ ὅποια θά διηγηθῇ εἰς τὰ παῖδια ἡ Μάρθα! Μόνον τὰς εἰκόνας νὰ βλέπῃ κανεὶς θά ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια!

Βέβαια, Πολικῆς Ἀστῆρ, σὲ θεωρῶ ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων μου καὶ πάντοτε θά σε συμβόλευω, ὡς μήτηρ φιλόστοργος. Ἡ πρώτη μου συμβουλή εἶνε νὰ μου γράψῃ συχνά.

Κ' ἐδῶ τὰ ἴδια, Σπριανὲ Ἰσπίδα. Ἴδὲ τί γράφει σήμερα ὁ κ. Φαίδων. Σοὺ στέλλω τρεῖς φακέλλους Χάρτου τῶν Ἀόσεων.

Ὄρεσση, θεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἄλλὰ νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃς πάλιν ἀχρησιμοποίητον, ὅπως καὶ τὸ παλαιόν!

Νομίζω, Φαράμαλε, ὅτι μὲ αὐτοὺς ποῦ ζη-

τεῖς ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν, εἴμπορεῖς νάνταλλᾶξῃς χεῖρὶ μὲ χεῖρ. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἀόκτους ἐνεργείας σου καὶ τὰς καλὰς σου συστάσεις.

Ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ ψευδώνυμον τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ τὸ ἔχει ἄλλη.

Ἐμμ. Τσουδερέ, μοῦ ὑπερήρησεν ἡ ἐνθουσιώδης ἐπιστολή σου. Δυστυχῶς καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα ἀνήκουν εἰς ἄλλους. Στείλῃ μου νέα καὶ προτίμησε ἑλληνικά.

Δὲν περιγράφεται ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φίλων μου διὰ τὰ πρῶτα φύλλάκια. Δὲν ἤξέφρουον πλέον εἰ νὰ πρωτοπαίνεσόν, εἰ νὰ πρωτοθαυμάσουν. . . Καὶ οἱ νέοι μου φίλοι δεκνόνται ἵδιον ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ διαβεβαίον, ἔσι ἀναγνώσαντες τὸ πρῶτον φύλλον, ἀπεφάσιον νὰ μείνουν διὰ παντὸς ἀχώριστοι φίλοι μου. Ὁ, εἶμαι πολὺ, πολὺ εὐτυχῆς!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ τοῦ φύλλον]

Ἐξακολοθῶ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, οἱ ὅποιοι ἐξεσπάθωσαν. Ἄς δεχθῶν καὶ οἱ σημερινοὶ τὰς ἐγκαρδίας μου εὐχαριστίας.

Ἀνθισμένη Ἀστροφῆ (ἐνέγραψεν ὁ συνδρομητῆς) Ἰωάννης Γ. Παπαδόπουλος (20) Γαλαξίας (1), Ἐλένη Κ. Παράσια (1), Φαίδων Κ. Σαμαροσίδης (1), Κατίνα Α. Πετσάλη (1), Ἐλένη Γ. Φωκᾶ (2), Ταγαρτὰ Κόρη (1), Ἐκτορ ὁ Τρῶς (1), Ἑλληγίς Καλλιτέχνης (2), Δαίδαλος (1), Θεματοῦ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (3), Τορπιλλητής (1), Ἐλένη Ζ. Σαφειροπούλου (1), Ἀψή-Σβδός (2), Ἄρρα Φαργιόπου (2), Τί με μέλλει (1), Ἰαχχος Βάκχος (1), Ἐξάρατος Ζώρη (1), Ἄθαν. Δ. Ἀσοράδος (1), Ν. Δημήτριου (2), Βασίλειος Κ Παπαγεωργίου (1), Βασίλισσα τῶν Μελισσοῦ (3), Ὁρανοδόμων Ζεὸς (2), Χρυσάνθη ἈΔ. Σεφερίδου (1), Χρυσόδα Καλλίρη (1), Αἰμιλία Βιβαρμῆτη (1), Ἄδρ Κιχῶτης (2), Ἀηστῆς τοῦ Μελιναροδμοῦ (1), Μυράτρη (1), Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσθου (1), Γεράσιμος Α. Ἀσκαράτος (1), Κόμησσα τοῦ Φαλήρου (1), Μικρὸς Σῦλλογος Ἰαλιδος (6).

(Ἔπεται συνέχεια.)

Μικροὶ Μυστικὸι ἐπιθυμοῦν νάνταλλᾶξου: Ὁ Ὁρανοδόμων Ζεὸς μὲ τὸν Κερανοδόλον Δία—ἡ Μολαῖδη μὲ τὴν Ἑλληγίαν Σημαίαν κα

ρόσσα Νύξ με τὴν **Κερκυραϊκὴν Νύκτα**, Ἄρ-
θροῖον Ἀργοναύτην καὶ **Κόντα Παπαλέων** —
ὁ **Ἐλεγκτήρ** μετ' τὴν **Ἰωάννα Μαρέττη** —
ὁ **Ὀλύμπιος Ζεὺς** μετὸν **Ἰπερασιότην**
τῆς Πατρὸς καὶ **Κομήσσαν τὸν Φαλόρον** —
ἡ **Ἰωάννα Γρῆ** μετ' τὴν **Δοσίθεα τοῦ Ἀχιλλέως**
καὶ τὴν **Κροσώπειον Ἥω** — ἡ **Πάλλουσα**
Καρδία μετὸν **Ὀλυμπιοπέων** — ὁ **Δημήτριος**
Ζορμπᾶς μετὸν **Ἰσαβὲρ** τῶν **Ἀθηνῶν**,
Δημήτριον Δραβαντινον, **πρόην Φείθον**, **Ἀ-**
πόλλωνα, **Μολδόρον** καὶ **Ναβήν** τῆς **Λειβα-**
θωδ — ὁ **Κοκτορέβουθας** μετ' τὴν **Ἀντιγόνην**,
Ἀφροδίτταν, **Ἀγκάθι**, **Μόλαρ** καὶ **δὸν Κο-**
λοκούδον Πάτερ — ὁ **Πολικός Ἀστὴρ** μετὸν
Ἰσπότην τῶν **Ἀθηνῶν**, **Ἐυδοίαν Καμυλιαν**
καὶ **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** — ὁ **Τετ-Τετ-Μποὺ**
Μπόυ μετὸν **Τί με μέλει**, **Ὀρφέα**, **Ἀστρο-**
ποραϊτήν, **Δελφινογενετὴ Πλοίαρχον** καὶ
Συριατὸν Ἰσπότην — ὁ **Ἐθνικός Ἔγνος** με-
τ' τὴν **Βασιλικὴν Σαμαίαν**, **Δεάν** καὶ **δὸν Κι-**
χώτην — ὁ **Ἦρος τὸν Μεσαίωνα** μετὸν **Ἀρ-**
χιστάρχον **Θεμιστοκλέα**, **Ἑλληνικὴν Ση-**
μαίαν καὶ **Ναυτοπούδαν** — ὁ **Σαρατηγὸς Ἀρ-**
θίβας μετὸν **Τρεχαγορεσίπουλον**, **Κεράδον**
καὶ **Ρομποπούδαν** — ἡ **Ἀσις** τὸν **Ἀχιλλέως**
μετὸν **Μεσολογγιτὰν** — ὁ **Σοφὸς Μιζακάς**
μετὸν **Γρομάρον**, **Μικρὸν Γροσσιπούδαν**, **Παλ-**
λάχηρον τῆς **Αἰτίας**, **Ματατράν** καὶ **Θαλασσο-**
λάτν.

Διλόως — Ἀπὸ τὰς προτάσεις ἐκάστου
παραλείπεται τὸ ὄνομα ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων
πρωτῶν δὲ δὲν ἀνταλλάσσον Μικρὰ Μυστικά.
Ἐπίσης ἀπερασία — ἀὐτοὶ ἄλλως δὲν ἔρηκε ὁ
γῆρας, — ὡσαύτως αἱ προτάσεις ἐνὸς εἴνε ἱσφαί,
νὰ μὴ δημοσιεύω ἐξ αὐτῶν κατὰ μόνον πέντε τὸ
περισσότερον. Ὡστε τὰ ὄνόματα ποῦ μένον,
εἴμπορεῖ, ἂν θῆλγ, νὰ μὲν τὰ ἑκασταίτη διὰ τὸ
ἄλλο φύλλον.

Ἐγκρίνουθα τὰ ψευδώνυμά των
δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου, τοὺς νέους μου
φίλους καὶ φίλας! **Ἀπόγειον Ἀθῶν** (αὐτὸ ἐξ-
έλεξα) **Φώφρον-Μιχῆρ** (αὐτὸ ἐξέλεξα) **Δη-**
μοδόβη τὸν **Ρήτορα**, **Σαραντὸν Ἰσπότην**,
Πορτολεγγούδα (αὐτὸ ἐξέλεξα) **Ἀελλιποῦ-**
τειον (δὲν ἰδιαίτερος χάρης μόνον διὰ τὰς λύ-
σεις ὑπάρχει) **Σερπτεμένην Συριατὴν**, **Ἥ-**
ρηναν (ὁ εὐχαριστῶ πολύ καὶ διὰ τὰς γραμμα-
τίσμα) **Ἰγγέτινας** (εἶνε δύο ἀδελφαί!) **Παι-**
ρικήν, **Μικρὸν Ναδάρχον** (προτίθησα καὶ τὸ
"Μικρὸν" διότι ἔχονην πολλοὺς καὶ διαφόρους
Ναυαρχοὺς) **Σκουλιμὴ τῆς Γῆς** (αὐτὸ ἐξέλεξα,
διότι ἄνευρα δὲν προτιμῶ τὰ ἀστειὰ ψευδώνυ-
μα) **Μηνίλο πῆς σὲ κανέρα** (εἶσαι εὐχαρι-
στημένος; ἢ ἀ μοι γράψης συχνά!) **Ἰσημερινὸν**
τοῦ Κόσμου, **δουτῶν** (εἶμαι βεβαία δὲ τὸ προ-
τιμῶ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατριῶτός τῆς πα-
τρὸς σου!) **Δευκαλίωνα**, **Σειμωνιάτικην Ἀ-**
καθάρα (αὐτὸ ἐξέλεξα) τὸ **αχειμερινὸν** τὸ ἔκαμα
αχειμωνιάτικη διότι δὲν πηγάζει μετ' τὴν **ἈΔα-**
κίδα) **Μικρὸν Κατεργάρον** (αὐτὸ διὰ τὸν μι-
κροῦν **Δ. Ν. Η.**) **Πιρ-Παφ** (αὐτὸ διὰ τὸν
στελιαντὰ τὰ **35**) **Ἀργυρολεῖαν** (αὐτὸ ἐξέλε-
ξα) **Ἀργυροφύλακον** (ἐπίσης) **Μαρτυρικὴν**
Βελόνην (ἐκλέγω τὸ πρώτον ἐκ τῶν προτεινο-
μένων: τὸ **α' Ἀπόγειος Ἀθῶν** ἐδόθη παραπάνω
εἰς ἄλλην) **Γερνατὸν Κόνστα**, **Πηδάλιον** τοῦ
Ἀερωτάτου (προτιμῶ αὐτὸ) **Σαρδάνιον Γέ-**
λωτα (αὐτὸ ἐξέλεξα) **Κισιὸν** (ὁμοίως) **Ἦρω**
τοῦ **Μεσαίωνα** καὶ **Κυανογαλῆν Πουσιδῶνα**.

Ἀδελφοί, πληροφορία: Ἡ **Με-**
λαγχρονὴ Ἑλληνικὴ ἀσπίδα τὸν ἑβδόμητον
τῆς **Κλάδου Κοτίνας**, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐβράδυνε
νὰ γράψῃ ἑνὴ ἀσπίδα τῆς μαρᾶς — ὁ **Φλό-**
αρος Φιττακὸς πληροφορεῖ πάντας δὲ εἶνε
πρῶτην, διότι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον
— τὸ **Ἀψ. Σθῶς** ἐρωτᾷ τὸν **Ἰόνιον Πέλαγον**
ἂν θὰ δώσῃ ταχέως ἑξατάξις — ἡ **Ἀρθιομένη**

Λεμονιά ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ **Με-**
νωταύρου — ἡ **Σερπτεμένην Συριατὴ ἀσπίδα**
τῆς **Σαμαίαν Σημαίαν** — ἡ **Κασσιόπεια**
τῆς **Λευκῆς Λύρα**, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμησε πολὺ
— ἡ **Ξαπίτη τῆς Σημαίαν** τῆς **Ἀγίας Δαύ-**
ρας — ἡ **Γλυκεῖα Ἑλίτις** εὐχαριστεῖ τὸν **Κε-**
φαλόρον διὰ τὰ συγχρηθῆσα, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα
τοῦ — ὁ **Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς** πληρο-
φορεῖ τὸ ἔτσι μᾶρτεται, δὲ τὰρχικά του εἶνε
Σ. Κ. Τ. αριστοτερον δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἴτῃ
— ἡ **Ἀστάρδοσσα Νύξ** εὐχαριστεῖ τὴν **Γερνατὸν**
Σουλιώτηνον διὰ τὴν κάρταν τῆς — ἡ **Μα-**
αροῦλα Τοῦγ-Τοῦγ-Τοῦγ ἀσπάζεται τὸν **Κό-**
σταν καὶ **Ἀγαθὸν Μαύρον** — ὁ **Μαῦρος Πριγ-**
γκιῦ ἐρωτᾷ τὴν Ἄνδρουστὴν ποιῶς τὴν ὠνό-
μασε **Κροσώλλω**; — ὁ **Ὀλύμπιος Ζεὺς** εὐχεται
εἰς τὴν **Ἀστεικὴν Ἥμεραν** νὰ τῆς ἴσῃ ὁ νέος
ἀδελφοῦλης — ὁ **Γερνατὸς Κόνστα** ἀσπάζεται τὴν
Φλογορὴν Ἀκτίνα τοῦ **Μελίου** — ἡ **Λευκὴ**
Λύρα πληροφορεῖ τὴν **Νεραΐδαν** τοῦ **Ἀδρειῶ**
δὲ τὰρχικά τῆς εἶνε **H. Π. Α.** — τὰ λοιπὰ πα-
ραλείπονται ἕλλησαι χώρου.

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Συριατὸν**
Πηλίουπα, **θύδαλιν**, **Θυμὰν** τοῦ **Καραμα-**
πᾶ (μετὰ δὲν εἶνε) δὲν γίνεται πλέον!) **Ἄθρα**
τοῦ **Ὀρφέα** (ἔστειλα) **Τρεχαγορεσίπουλον** (ἔ-
χε ὑπομονήν) δὲ μάθης καὶ τὸ μυστικόν τοῦ **Ἀ-**
νανία.) **Ἦχρ** (ἡ ὁποία τοῦ λοιποῦ παραχωρεῖ
τὴν θέαν τῆς εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς) **ἀλλὰ** τὸν
παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλα ψευδώνυμα, διότι κα-
νὲν δὲν εἶνε ἐλεῦθερον) **Νικόλ. Δ. Βογιαζίδην**
(περιμένω ἄλλο ψευδώνυμον) **Μυλαιτὴν** (ἵσως
δέλεας) **ἀλλ'** ἄνευ ἀνάγκης δὲν πρέπει νὰλλάττω-
ται τὰ ψευδώνυμα) **Φίλεγγον Κορην** (πράγμα-
τι, τὸ γράμματὸν σου εὐδοκίωδην πολὺ καὶ σε συγ-
χαίρω!) **Ἑλληνικὴν Θαλάσσαν** (δὲν δὲν τὴν ἔ-
λαβα) **Ἀρθιομένην Λεμονιάν**, **Κροσώπειον**
Ἦχρ (καὶ δὲ) αὐτὸ ἀκόμη τὰ ψευδώνυμα πρέπει
νὰ εἶνε μυστικά, διὰ νὰ μὴ σοὺ τὸ φωνάζῃ ὁ ἄλ-
λος!) **Τροχόγραν** (κ' εἶνε ἐγέλασα πολὺ μετ' τὴν
ἐπιστολήν) ἐκείνην ἡσυχάζον νὰ ὀνομάσσεται **κολα-**
κάνθροπος ἐκ τοῦ **κολακείων** τὸν ἄνθρωπον,
εἶνε δὲν ἄστειον!) **Πέτρον Κοροῦρον** (μετὰ
πάσης χαρᾶς!) **Ἥλιον**, **Φιλιδεύθερον**, **Ἑλ-**
ληνα, **Γαλαξία** (ναί: πρόσθετα μόνον: **Ἐ-**
θητική τοῦ φροντιστηρίου) **1. Φόγραν** (βέβαια
διὰ τὴν ψευδώνυμον πρέπει νὰ στέλλῃς 1 δραχ-
μὴν) δὲν εἶδες τὸν **Ὀδῶν**;;) **Θαλασσολάτν**
(εἶνε πάλιν ἐπέλιμα τὴν ἐπιστολήν σου, χωρὶς
νὰ τὸ καταλάβω!) **Ζαπίδα** (εὐχαριστῶ πάρα
πολύ) **Γλυκεῖαν Ἑλίτιδα** (ἡ ὁποία εἶνε κα-
τευχαριστημένη τοῦ ἕνωσισαν εἰς μίαν ἀπογευ-
ματικὴν τὸν συναγῆτῃ μου **Κ. Χατζιδάκη**)
Ἰριδα (φαντάζομαι πῶς θὰ ἐρωμάταε με ἐκεῖ-
τον τὸν πρῶτον!) **Ἐθνικὸν Ἔγνος** (δὲν ἂν
φιβάλλω) **ἀλλὰ** τὰ ὄνόματα ποῦ εὔρες δὲν εἶνε
ἐκαστὰ) **Θελαουσαν** (εἰς τὴν ὁποίαν ἔστει-
λα τὰς ζητηθείσας ἀγγελλίαις «δὲν νὰ καταστήσῃ
τὸ παγκόσμιον περιοδικὸν μου ἀνάπαστον»!)
Τρομάραν (ἐχρηστον ἀκόμη ἡ ἀπέγγινε) **δ' Ἀν-**
δρε τίς εἶδε!) **Ἄχρωτον Φάρον** (ὁ ὁποῖος
μετ' τὸ **Φανάρι** τοῦ Διογένους φάγχει νὰ εὐρη-
καὶ διὰ νὰ μὴν εἶνε συνδρομητῆς μου, διὰ νὰ
τον κἀμ!) — καὶ ἕως πῶτα εἶνε ἀκόμη ποῦ οὔτε
κατ' ὄνομα με βεβούρη!) **Ὁραίαν Κέρκυραν**
(δὲν μου γράφεις πῶσον καιρὸν, διότι δὲν εἶχε
ἔσποκαῶσῃ; ὦ, αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσα διόλου!)
Ἑλληνίδα Καλλιτεχνίδα, **Λευκὴν Μαργα-**
ρίταν, **Ἀνδοῖον Ἐβῶνον** (αὐτὰ ποῦ μου γρά-
φεις περὶ τῶν **Πν.** Ἀσκησιῶν κἀποτα δὲ τὰ
δημοσιεύσω!) **Στέφανον Βόρην** (ἐναμένω ἄλλο
ψευδώνυμον) **Ναδάρχον τῆς Βασιλείας** (ποῦ του
ἔβουον ἡ ἀδελφὴ του τὸ φῶς καὶ τὸν ἔκαμε νὰ
τελιόσω ἡ ἄδελφὴ τῆς ἡμετέρας τὴν ἐπιστολήν του)
Ἀστράτην (α' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσας ζωη-
ρὰς ἐνεργίας!) **Ἦρογ** Ἀράχι (πρέπει νὰ
ὀρίσῃς ποιὸς τῶμου ἔστις διὰ βραβεῖον) **Τετ-**
Τετ-Μποὺ-Μαύρον (ὡ καὶ **δὲ** δὲν!) **Μαυ-**

τὸν τοῦ **Γροσσιῶν** (μετὰ τὴν ἔλαβα γράμ-
μα σου ὡστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸν!) **Τζογ-**
Μποὺ, **Α. Θ. Πολυζοῖδην**, **Ἀκτίνα Ἥλιου**
(ὡς παραπίσω εἰς τὴν πρὸς τὴν **Μαγρομένην**
Ἀκρογαλῆν ἀπάντησέν μου εἰς τὸ προηγου-
μενον φύλλον) **Ὀρφέα** κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν
20 Ἰανουαρίου, ἀπάντησω εἰς τὸ προσεχῆς.

29. Στοιχειογράφος.
Ἔνας εἶμαι ποταμὸς τῆς Ἀσίας, δὲν πεθαίνω
τὸ κεφάλι κα' ἂν μου φᾶς, ἕνας πάλιν μένω.
Βεβαία ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυθιῶτικου

30. Στοιχειογράφος.
Εἰς ἀσκησὶν εὐχαριστῶ ἀν γράμμα προσωπίτης'
τετράποδον τι βρωμερὸν εἴδος θὰ σχηματίσῃ.
Βεβαία ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Θεοδοσίου

31. Κλιμακώτων.
Νάνικα κατασταθῶν αἱ σταυροὶ διὰ
γραμμάτων, ὅστε νὰ ἀναγιγνωσκῆται
εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸνομα μίας
τῶν Μοιρῶν, εἰς τὸ δεξιὸν Νηρη-
δος, εἰς τὴν κατωτέτην βαθμίδα
ζῶου, εἰς τὴν μεσαίαν ὄρου, καὶ εἰς
τὴν ἀνωτέτην ἐπιρροήματος.
Βεβαία ὑπὸ Γεωρ. Κηρομήλη

32. Πρόβλημα.
Στρατιωτικὸς τις σταθμὸς ζητεῖ καὶ λαμβάνει
ἀφ' ἑτέρου δύο στρατιώτας καὶ τότε ὁ ἀριθμὸς
τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ εἶνε διπλασιῶς τῶν τοῦ
ἑτέρου. Καθεῖν τούτων κέρμμι εἰς τὸν ἕτερον
στρατιώτας τέσσαρας (ἴσθι τοὺς δύο οὓς ἔλαβε
καὶ ἄλλους δύο) καὶ τότε ὁ ἀριθμὸς ἀμφοτέρων
εἶνε ἴσος. Πόσους στρατιώτας εἶχε ἐν ἀρχῇ ἕ-
καστος τῶν σταθμῶν;
Βεβαία ὑπὸ τοῦ Κεράδου

33—36. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς σινδύηποτε γράμματος ἐ-
καστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δὲ ἐνὸς ἄλλου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζον ἄλλας ὅσας λέξαις:
ἄρρα, κρατήρ, γῆρας, σκιά.
Βεβαία ὑπὸ Ἡρ. Ν. Κηρομήλη

37—41. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
Μεταθέτων καταλλήλους τὰ γράμματα τῶν κἀ-
τωθι ἀκατάληκτων λέξεων, σχηματίζον τὰ ὄνο-
ματα πέντε ἀρχαίων βασιλέων:
1, Σπαράδος. 2, Βεσαλάδρον. 3, Ἀνόσσα.
4, Ὑστερείς. 5, Σολαξάρα.
Βεβαία ὑπὸ τοῦ Ἀλλικεραῶνου

42. Μεθοδοσχίς.
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ.
1, Δένδρον. 2, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 3, Νή-
σις Αἰγαίου. 4, Μέρος τῆς οἰκίας. 5, Ἦρος.
Βεβαία ὑπὸ τοῦ Ἀθῶν τῆς Ἀνατολῆς

43. Διπλῆ Ἀκροδοσχίς.
Τόρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀ-
ποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως, τὰ δὲ δευ-
τέρα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, θεοῦ.
1, Σπαλάγγον. 2, Βασιλεὺς Ρωμαίων. 3,
Δένδρον. 4, Μουσικὸν ὄργανον. 5, Ζῶον. 6,
Ἦρος. 7, Ζῆλος.
Βεβαία ὑπὸ τοῦ Τζογ-Τζογ

44. Ἑλληνικόυμφονον.
αω-ωη-ωι-αι.
Βεβαία ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Ἑλίτιδος
45. Φωνηεντόλιπον.
x-στ-φρις-κκ-βδτρη.
Βεβαία ὑπὸ τῆς Φιλέγγου Κορην